

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **ZAKO, s. r. o.**, se sídlem Skotnice 106, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 11. 2019, č. j. 18 A 37/2018 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 8. 2018, č. j. MSK 97349/2018, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 11. 4. 2018, č. j. SMO/180384/18/DSČ/Hel, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda, registrační značky 7T9 9235, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; konkrétně dne 28. 7. 2017 v 00:19 hodin, na 347. km dálnice D1 v katastru

obce Klimkovice, v tunelovém tubusu ve směru jízdy na Brno a v následném úseku 778,89 metrů, kde je dopravním značením „B20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, blíže nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, neboť mu byla naměřena průměrná rychlost 136 km/h. Po odečtu odchylky měřicího zařízení tedy jel rychlostí nejméně 131 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 51 km/h. Jednání řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) téhož zákona, v návaznosti na § 6 odst. 2 přílohy č. 3 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 4. 11. 2019, č. j. 18 A 37/2018 – 38, jako nedůvodnou. Pro potřeby řízení o kasační stížnosti je podstatná níže uvedená argumentace krajského soudu.

[4] Krajský soud nepřisvědčil námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné, neboť v něm není obsaženo ustanovení, dle něžž byla žalobci uložena sankce. Konstatoval, že je především důležité, aby uložená sankce byla zákonná, přičemž na výrok o sankci není nutno klást tak přísné požadavky jako na výrok o vině, neboť při ukládání sankce hrají roli jiné aspekty. Prvostupňový správní orgán na straně 5 svého rozhodnutí podřadil výše uvedený skutek pod § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, od něhož se odvíjí také konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu, podle kterého byla žalobci uložena sankce. Konkrétně se jedná o § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého se *za přestupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2*. Krajský soud tedy uzavřel, že pokud prvostupňový orgán uložil žalobci druh a výši sankce v souladu se zákonem, nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou pouze z toho důvodu, že ve výroku rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých správní orgán při rozhodování o sankci postupoval (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019 - 41).

[5] Dále žalobce v žalobě namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal „*o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání*“, žalovaný této žádosti nevyhověl, čímž mu bylo znemožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Dle názoru krajského soudu výše uvedené pochybení žalovaného nezpůsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí. Nejpozději z rozhodnutí žalovaného se totiž jméno oprávněné úřední osoby dozvěděl, ostatně námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnil v žalobě. V žalobě však neuvedl žádné konkrétní důvody, které svědčí o podjatosti této osoby, ale pouze spekoval o jejím „*citovém vztahu*“ ke společnosti FLEET Control, s. r. o., a o postupu oprávněné úřední osoby v řízení. Krajský soud za výše popsaných okolností neshledal námitku podjatosti důvodnou. Nakonec nepřisvědčil ani žalobní námitce, že nesdělením jména oprávněné úřední osoby bylo žalobci znemožněno doplnit blanketní odvolání, neboť mohl své odvolání doplnit bez ohledu na to, zda měl k dispozici informaci o totožnosti oprávněné úřední osoby či nikoli. Tvrzení

pokračování

žalobce, že jeho případné doplnění odvolání mohlo být úředními osobami „zamlčováno“ či „ztraceno“, označil krajský soud za spekulativní, a proto nemůže svědčit o podjatosti oprávněné úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu. Krajský soud uzavřel, že ke stejnému závěru dopěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39.

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Nejprve namítá nesprávnost závěru krajského soudu, že nesdělení oprávněné úřední osoby žalovaným nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 322/2016 – 39, na který odkázal sám krajský soud, totiž vyplývá, že nesdělení oprávněné úřední osoby je vadou řízení, nicméně není-li v žalobě namítána podjatost vůči úřední osobě, pak nemůže tato vada způsobovat nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel připomíná, že tři důvody podjatosti v žalobě uvedl. Nejprve tvrdil, že oprávněná úřední osoba činila vše proto, aby jej zbavila možnosti namítat její podjatost. Dále namítal, že jeho zástupce vystupuje ve velkém počtu řízení, úřední osoba má se zástupcem stěžovatele „hodně práce“ a vadí jí, že se s ním neustále setkává, což ostatně „ventiluje“ ve svých rozhodnutích. Posledním uplatněným důvodem bylo, že nezřídka dochází ke zrušení rozhodnutí vydaných touto osobou soudem, což může vnímat jako „vlastní probru“. Krajský soud se zabýval jen jedním z tvrzených důvodů podjatosti, negativním citovým vztahem úřední osoby k jeho zástupci, a označil jej za spekulativní. Stěžovatel k tomu uvádí, že není na soudu, aby vypořádával tvrzené důvody podjatosti. To smí činit pouze správní orgán, neboť stěžovateli musí být zachováno právo na odvolání proti jeho rozhodnutí a následné právo soudního přezkumu. Krajskému soudu tak náleží pouze zhodnotit, zda je tvrzený důvod *a priori* irelevantní, v takovém případě je daný žalobní bod nedůvodný. V opačném případě však nelze činit závěr o podjatosti úřední osoby, ale je nezbytné napadené správní rozhodnutí zrušit a vrátit jej správnímu orgánu k dalšímu řízení tak, aby námitku posoudil představený tohoto správního orgánu. Stěžovatelem tvrzené důvody *a priori* irelevantní nebyly, a proto měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Dále cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, v němž kasační soud dle stěžovatele posuzoval prakticky identickou věc.

[8] Nezákonný je dle stěžovatele také závěr krajského soudu, že absence uvedení konkrétního zákonného ustanovení, dle něž byla stěžovateli uložena sankce, nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí se totiž musí podávat, dle jakého zákonného ustanovení byla přestupci stanovena sankce. V opačném případě nelze přezkoumat, zda je uložena sankce zákonná. V této souvislosti odkazuje na závěry rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že neshledává důvod pro zrušení správního rozhodnutí, „[p]okud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný

a přepjatě formální.“ V nynějším případě právní norma upravující sankční rozmezí nebyla uvedena ani v odůvodnění rozhodnutí, a proto *a contrario* je prvostupňové rozhodnutí nezákonné.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí s napadeným rozsudkem. K tvrzenému nesprávnému posouzení námitky podjatosti oprávněné úřední osoby krajským soudem uvádí, že stěžovatelem uplatněná námitka podjatosti byla *prima facie* nedůvodná a nebyla odůvodněna objektivními okolnostmi, jako tomu bylo ve stěžovatelem odkazované judikatuře Nejvyššího správního soudu. Je přesvědčen, že krajský soud tuto námitku vypořádal dostatečně, tím spíše, že naprosto stejně formulovanou námitku uplatnil Mgr. Jaroslav Topol (který s Mgr. Václavem Voříškem spolupracuje) ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 166/2018 - 30. Jelikož je uplatněná námitka „šablonovitá“, tedy nezohledňuje konkrétní okolnosti případu (tj. věc posuzující správní orgán, oprávněnou úřední osobu či účastníka řízení), nelze jí přikládat stejnou váhu jako individuálně formulované námitce.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve se kasační soud zabýval námitkami ohledně nesdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaného a tvrzeným nesprávným posouzením souvisejících žalobních námitek krajským soudem.

[13] Nejvyšší správní soud předně považuje za vhodné zmínit, že obdobnou procesní strategii uplatňuje obecný zmocněnec stěžovatele opakovaně ve správním řízení a následně jeho zástupce v řízení před správními soudy (srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019 - 33, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, a ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37; všechna judikatura kasačního soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Z konstantní judikatury kasačního soudu vyplývá, že nesdělení jména oprávněné úřední osoby zásadně **není** porušením práv účastníka správního řízení takové intenzity, aby samo o sobě zakládalo nezákonnost rozhodnutí správního orgánu (zde odvolacího). Účastník řízení se jméno oprávněné úřední osoby dozví nejpozději z tohoto rozhodnutí, a může tudíž námitku podjatosti vůči takové osobě uplatnit v žalobě. Pokud by byla námitka shledána relevantní, tedy pokud by najevo vyšly indicie, které by mohly existenci podjatosti nasvědčovat, bylo by nepochybně třeba napadené rozhodnutí pro závažnou procesní vadu zrušit s tím, že před vydáním nového správního rozhodnutí by o této námitce mělo být rozhodnuto představeným oprávněné úřední osoby (aniž by soud předjímal výsledek takového rozhodnutí) – k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 - 34, či již citovaný rozsudek č. j. 2 As 322/2016 - 39). Obecně tedy lze říci, že zabývá-li se krajský soud dopady konkrétní procesní vady

pokračování

na zákonnost napadeného správního rozhodnutí, je z logiky věci oprávněn hodnotit i konkrétní skutečnosti, které účastník (žalobce) v této souvislosti namítá.

[14] V nynějším případě se krajský soud zabýval veškerými stěžovatelem namítanými důvody podjatosti oprávněné úřední osoby na stranách 5 až 6 napadeného rozsudku; není tedy pravdou, že některé z nich opomenul. Navíc je třeba zdůraznit, že se stěžovatel omezil na spekulace o citovém vztahu oprávněné úřední osoby k jeho zástupci ve správním řízení a o postupu oprávněné úřední osoby v odvolacím řízení. V tom je jeho případ odlišný od jím odkazované věci, kterou kasační soud posuzoval v rozsudku č. j. 4 As 205/2017 – 21. V judikované věci totiž tehdejší žalobce v žalobě alespoň v základních obrysech uvedl důvod, pro který by k němu oprávněná úřední osoba měla mít negativní vztah (tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB). Stěžovatelova tvrzení v nyní projednávané věci je proto třeba ve shodě s krajským soudem označit za nekonkrétní a nezpůsobilá vyvolat pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Kasační námitka nesprávného vypořádání žalobní argumentace krajským soudem, která se týkala nesdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaného, je tedy nedůvodná.

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem také v tom, že nelze uloženou pokutu pokládat za nezákonnou, protože ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebyla uvedena veškerá ustanovení zákona, podle kterých správní orgán při rozhodování o sankci postupoval. Ačkoli prvostupňový správní orgán ve výroku rozhodnutí o spáchaném přestupku neúplně přesně uvedl, dle jakých ustanovení je stěžovateli uložena sankce, toto pochybení není důvodem pro zrušení rozhodnutí o spáchaném přestupku. Podstatné totiž je, že tuto vadu lze odstranit prostým výkladem rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Jestliže je dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro určení výše sankce za přestupek provozovatele vozidla rozhodné zákonné rozpětí pokuty za přestupek řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje [v projednávané věci se jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu; na což prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal], pak je zřejmé, že stěžovateli mohla být uložena pokuta v rozpětí 5 000 Kč až 10 000 Kč [viz § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona]. S krajským soudem je proto třeba se ztotožnit v tom ohledu, že nepřesnost výroku prvostupňového správního orgánu není v nyní posuzované věci natolik závažnou vadou, pro kterou by bylo třeba zrušit rozhodnutí žalovaného (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46; č. 3656/2018 Sb. NSS). Navíc stěžovateli byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozmezí, tudíž tato dílčí nepřesnost nemohla ve svém důsledku negativně zasáhnout do jeho práv a nemá tedy vliv na zákonnost rozhodnutí.

[16] Jelikož kasační stížnost není důvodná, kasační soud ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[17] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona; žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. srpna 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu